

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 4163/2022
05.07.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Марије Терзић, Зорана Хаџића и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милица Петровић, адвокат из ..., против туженог ЈКП Градског саобраћајног предузећа „Београд“ из Београда, ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1372/22 од 27.05.2022. године, у седници одржаној 05.07.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1372/22 од 27.05.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1372/22 од 27.05.2022. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1372/22 од 27.05.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 6980/21 од 10.03.2022. године, којом је обавезан тужени да тужиоцу на име разлике у висини предвиђене исплаћене накнаде за трошкове исхране на раду који се исплаћује у готовом новцу исплати, за период од октобра 2018. године до септембра 2021. године, одређене новчане износе са законском каматом од доспелости сваког појединачног месечног износа до исплате све ближе одређено у ставовима првом и другом изреке, као и да му накнади трошкове парничног поступка у износу од 42.934,00 динара. Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова поступка по жалби, као неоснован.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. ЗПП.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС”, бр. 72/11...18/20), ревизија је изузетно дозвољена због

погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако Врховни касациони суд оцени да је потребно размотрити првна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначити судску праксу или дати ново тумачење права (посебна ревизија). Према ставу 2. овог члана, о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом, тужиоцу је досуђена разлика између утврђене висине накнаде трошкова за исхрану у току рада, предвиђене Колективним уговором туженог и накнаде која јој је по том основу исплаћена у утуженом периоду. Уговорена висина накнаде представља нето износ накнаде, који се као такав има у целости исплатити тужиоцу јер у ситуацији када јасно није дефинисано посебним актом како се врши исплата онда се мора прихватити да она буде исплаћена у нето износу.

Имајући у виду разлоге на којима је заснована побијана пресуда, Врховни касациони суд је становишта да нема основа да се дозволи одлучивање о посебној ревизији туженог о наведеном правном питању. Запослени у складу са одредбом члана 118. став 1. тачка 5. Закона о раду има право на накнаду трошкова за исхрану у току рада, а висина трошкова мора бити изражена у новцу. Без обзира на установљен принцип зараде, који у складу са одредбом члана 105. Закона о раду у себи садржи порезе и доприносе који се плаћају из зараде, појединачне одредбе колективних уговора и уговора о раду тумаче се онако како су дефинисане, односно онако како гласе. Бруто принцип зараде подразумева да зарада у себи садржи порезе и доприносе, при чему се у уговору о раду и другим релевантним актима увек наводи и нето износ зараде. У ситуацији када се у актима послодавца не наведе конкретни новчани износ који се по одређеном основу има исплатити запосленом, не може се на штету запослених претпоставити односно закључити да је реч о уговореном бруто износу. Накнада по основу трошкова исхране у току рада мора бити изражена у новцу и свако другачије уговарање исплате ове накнаде је ништаво.

Имајујући у виду наведено, Врховни суд налази да не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса и у интересу равноправности грађана, за уједначавањем судске праксе, односно новим тумачењем права, па је применом члана 404. став 2. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке решења.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије у смислу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија туженог није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у овој врсти спора, дозвољеност ревизије се има ценити према члана 403. став 3. ЗПП, према коме ревизија није дозвољена уколико вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате накнаде за трошкове исхране на раду поднета је суду дана 17.11.2021. године, а преиначена 18.02.2022. године. Вредност предмета спора побијаног дела правоснажне пресуде је износ од 108.447,30 динара, што према средњем курсу НБС на дан преиначења тужбе (1 евро=117,5848 динара) представља противвредност износа 922,29 евра.

Како у спору из радног односа који се односи на потраживање у новцу, вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то ревизија туженог није дозвољена у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић